

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 8810 van 14 maart 2008
in de zaak RvV X II

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Kirgizische nationaliteit, op 21 december 2007 heeft ingediend om de schorsing en nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf van 20 november 2007 en van het bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 27 november 2007.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 februari 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. TIELEMAN, die loco advocaat I. MOHAMMAD verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Verzoeker diende op 4 december 2000 in België een asielaanvraag in samen met zijn vader.

Op 7 januari 2001 beschouwde de Dienst Vreemdelingenzaken zijn aanvraag als onontvankelijk en gaf een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 31 januari 2002 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

Op 18 juni 2002 werd door verzoeker en zijn ouders een aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend op grond van het, ten tijde van de aanvraag van toepassing zijnde, artikel 9 derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 3 november 2003 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard.

Op 15 april 2005 volgde een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van het oude artikel 9 derde lid van de Vreemdelingenwet, waarbij de moeder van verzoeker op 4 april 2007 een tijdelijk verblijf van één jaar werd toegekend, de aanvraag van verzoeker werd onontvankelijk verklaard.

Op 19 september 2007 deed verzoeker zelf een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet, deze werd op 18 oktober 2007 onontvankelijk verklaard.

Op 23 oktober 2007 deed verzoeker een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet. Op 20 november 2007 beslist de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken tot de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf, aan de verzoekende partij betekend op 27 november 2007. Dit is de eerste bestreden beslissing die luidt als volgt.

“De aanvraag ging niet vergezeld van de volgende documenten en inlichtingen:

Een afschrift van het nationaal paspoort of van de identiteitskaart hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, § 1, derde lid van de wet (K.B. van 17/05/2007 artikel 7, § 1, eerste lid), m.n.: dat het gemotiveerd schrijven aanhaalt dat betrokkene reeds als minderjarige naar België kwam met zijn ouders en dat die toen asiel vroegen. Dat die asielaanvraag van de ouders evenwel afgewezen werd door de bevoegde asiendiensten en betrokkene ondertussen meerderjarig werd. Dat zelfs indien betrokkene eertijds naar België reisde zonder identiteitskaart of paspoort, betrokkene niet aantoont dat er heden een reden is waarom hij de nodige bewijzen van identiteit en nationaliteit niet aanvraagt bij zijn nationale autoriteiten in België.

Dat betrokkene aanhaalt dat Mv. S. N. (...) (DV...) op 04/04/2007 wel een tijdelijke verblijfsmachtiging kreeg zonder ‘een document voor te leggen ter staving van haar identiteit’, dat de Dienst Vreemdelingenzaken de ‘afstamming tussen moeder en zoon niet (betwist)’ en dat de Dienst Vreemdelingenzaken derhalve ook de identiteit van Dhr. S.P. (...) niet betwist. Dat indien dit wel zou zijn de Dienst Vreemdelingenzaken een DNA-test moet laten uitvoeren om de verwantschap te betwisten.

Dat deze argumentatie niet kan worden aanvaard of voldoende is. Dat ten eerste het artikel 9, alinea 3, van de wet van 15/12/1980 andere voorwaarden en procedure voorziet en ook geen ontvankelijkheidsprocedure kent waarbij een volledig dossier dient te worden ingediend, met ondermeer het bewijs van identiteit en nationaliteit. Dat derhalve Mv. S.N. (...) een tijdelijke verblijfsmachtiging kreeg op 04/04/2007 zonder dat zij bij haar aanvraag de identiteit/nationaliteit aantoonde. Dat daarom juist ook de instructies van 04/04/2007 aan de gemeente opmerkt dat het BIVR de frase dient te bevatten ‘de persoon die verklaart XXX te heten en van XXX nationaliteit’ te zijn indien de betrokkene bij de inschrijving de identiteit/nationaliteit niet bewijst. Dat daarom één der voorwaarden voor een verblijfsverlenging ook aangeeft dat betrokkene alsnog een geldig internationaal paspoort dient voor te leggen. Dat inderdaad zoals gesteld, de persoon die verklaart S.N. (...) te heten, een tijdelijk verblijf kreeg. Doch dat duidelijk uit de instructies van 04/04/2007 blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken de correcte identiteit en nationaliteit van Mv. S.N. (...) NIET kan bevestigen en dat deze puur proclamatoir is.

Dat de instructies van 04/04/2007 aangaande Mv. S.N. (...) geenszins een bewijs zouden vormen welke de correcte identiteit en nationaliteit is van Dhr. S.P. (...).

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet dient aan te tonen dat Dhr. S.P. (...) geen familie zou zijn van Mv. S.N. (...), bijvoorbeeld d.m.v. een DNA-test. Dat de wetgeving aangaande artikel 9 ter immers aangeeft dat het de aanvrager is, in casu betrokkene, die zijn identiteit en nationaliteit dient aan te tonen en wel via een afschrift van de identiteitskaart of van het paspoort. Dat betrokkene geen van beide documenten voorlegt. Dat derhalve zijn identiteit en nationaliteit niet werd aangetoond.

Dat betrokkene geen enkel overtuigend argument aanhaalt (zie hoger) dat hij in de onmogelijkheid zou verkeren de nodige documenten te verkrijgen in België.

Bijgevolg dient/dienen betrokkene gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, waarvoor instructies werden gegeven op 18/10/2007, en dient hij dringend het grondgebied van de Schengen-Lidstaten te verlaten.”

De tweede bestreden beslissing betreft het bevel om het grondgebied te verlaten dat als volgt wordt gemotiveerd:

“De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art.7, alinea 1,2° van de Wet van 15 december 1980)”.

2. Onderzoek van het beroep.

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 § 1 en 4 van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Delegatiebesluit).

Verzoeker voert aan dat de attaché die de bestreden beslissing nam, hiervoor niet bevoegd was. Hij stelt dat artikel 9 van de Vreemdelingenwet de bevoegdheid tot het nemen van een beslissing omtrent een aanvraag om machtiging tot verblijf toekent aan de “minister of zijn gemachtigde” en dat overeenkomstig de artikelen 2 § 1 en 4 van het delegatiebesluit deze bevoegdheid kan worden overgedragen aan de beambten van de Dienst Vreemdelingenzaken die titularis zijn van een graad die minstens in rang 10 is ingedeeld. Verzoeker voert aan dat attaché K.S. geen titularis is van een graad die minstens in rang 10 is ingedeeld.

De Raad meent dat verzoekende partij bedoelt te verwijzen naar artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet op grond waarvan de aanvraag om machtiging tot verblijf werd ingediend.

Artikel 4 van het delegatiebesluit, gewijzigd door het ministerieel besluit van 27 mei 2004, houdende bevoegdheidsdelegatie van de minister inzake toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt welke ambtenaren gemachtigd zijn inzake artikel 9 derde lid van de Vreemdelingenwet (omgezet bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006, naar de artikelen 9 bis en 9 ter in toepassing waarvan onderhavige aanvraag om machtiging tot verblijf werd ingediend). Dit besluit werd gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad op 5 juli 1995. Uit dit besluit blijkt dat de ambtenaren van rang 10, of nog, van niveau A, gelet op het koninklijk besluit van 4 augustus 2004 betreffende de loopbaan van niveau A van het Rijkspersoneel waarbij het begrip graad voor niveau 1 afgevoerd werd en vervangen door het begrip vakklasse in niveau A, gemachtigd zijn voor de beslissingen op grond van artikel 9 derde lid (huidige artikelen 9 bis en 9 ter) van de Vreemdelingenwet (*cf.* R.v.St., nr. 159.913, 12 juni 2006).

Ten overvloede betwist de verzoekende partij niet dat K.S. een ambtenaar is van de Dienst Vreemdelingenzaken. Gelet op zijn titel “attaché” is hij een ambtenaar van niveau A en is hij bijgevolg gemachtigd om de bestreden beslissing te nemen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de motiveringsverplichting van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 9.3 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, van 4 november 1950.

2.2.1. De artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet voorziet dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed dienen te zijn. De Wet Motivering Bestuurshandelingen heeft tot doel betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat deze in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen uitvoerig zijn gemotiveerd en op een gedetailleerde wijze uiteenzetten waarom in hoofde van verzoeker een beslissing van onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf en een bevel om het grondgebied te verlaten werden genomen. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. De toetsing van de formele motivering houdt in beginsel niet de beoordeling in van de inhoud van de motieven. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De Raad zal dit middel derhalve onderzoeken vanuit het oogpunt van een eventuele schending van de materiële motiveringsplicht.

2.2.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf in de plaats te stellen van de administratieve overheid. In de uitoefening van zijn wettelijk toezicht is de Raad enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij het nemen van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.2.2.1. De verzoekende partij voert aan dat zij niet kan uitmaken of de elementen die zij heeft aangebracht in haar aanvraag in aanmerking werden genomen als buitengewone omstandigheden daar de bestreden beslissing spreekt van “uitzonderlijke” omstandigheden en zij erop wijst dat de begrippen ‘uitzonderlijk’ en ‘buitengewoon’ verschillend zijn van elkaar.

De Raad merkt op dat voor een aanvraag op basis van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet er geen buitengewone omstandigheden aangetoond dienen te worden. In de bestreden beslissing worden bovenstaande begrippen dan ook niet aangewend. De Raad ziet geen verband tussen het middel en de bestreden beslissing. Deze begrippen worden wel gehanteerd in het ter zake niet van toepassing zijnde artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet.

Dit onderdeel van het tweede middel mist juridische grondslag.

2.2.2.3. Verzoeker merkt op dat hij niet in het bezit was van een identiteitsdocument, maar dat zijn identiteit vaststaat door de asielaanvraag die hij samen deed met zijn ouders en dat de afstamming van zijn moeder die tijdelijk verblijf kreeg niet betwist wordt.

Voor een aanvraag op basis van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet dient verzoeker te voldoen aan de twee cumulatieve voorwaarden. Ten eerste moet volgens artikel 9 ter § 1 van de Vreemdelingenwet verzoeker beschikken over een identiteitsdocument en ten tweede moet hij op zodanige wijze lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft voorhanden is.

Wat betreft de eerste cumulatieve voorwaarde bepaalt artikel 7 § 1 van het K.B. van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet dat de aanvraag vergezeld moet gaan van de volgende documenten en inlichtingen, hetzij een afschrift van zijn nationaal paspoort of van zijn identiteitskaart, hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9 ter § 1 derde lid van de Vreemdelingenwet. Verzoeker heeft geen afschrift van zijn nationaal paspoort of identiteitskaart voorgelegd, noch heeft hij op geldige wijze aangetoond dat hij in de onmogelijkheid was om een identiteitsdocument te verwerven in België. Verzoeker is pas sinds 24 juli 2007 onder observatie gesteld, voordien woonde verzoeker in Gent en er wordt door hem niet aangetoond, waarom hij toen in de onmogelijkheid verkeerde zich in regel te stellen met de Kirgizische autoriteiten en aldus de nodige identiteitsdocumenten te verwerven. De loutere verwijzing in de aanvraag om machtiging tot verblijf van 23 oktober 2007 naar een asielaanvraag als minderjarige samen met zijn ouders (betrokkene is geboren op 13 november 1985 en was toen vijftien jaar), naar de tijdelijke regularisatie van zijn moeder van wie hij niet ontkent dat ook zij haar identiteit niet kan bewijzen en naar het nooit betwist zijn van een afstamming tussen moeder en zoon is geen motivering die hem ontslaat zelf stappen te ondernemen teneinde zich van de nodige documenten te voorzien en is evenmin een bewijs van identiteit. De toegevoegde geboorteakte beantwoordt niet aan de vereiste identiteitsdocumenten.

De gemachtigde van de minister heeft terecht geoordeeld dat de aanvraag onontvankelijk was, gezien het niet vervullen van de eerste cumulatieve voorwaarde.

2.2.2.4. Verzoekende partij merkt op dat de eerste bestreden beslissing nalaat in te gaan op de overige aangehaalde elementen, zijnde de schending van de artikelen 3 en 8 E.V.R.M..

De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing om reden van het niet beantwoorden aan de primaire voorwaarde, meer in het bijzonder het niet beschikken over de vereiste identiteitsdocumenten, aan de verzoekende partij de mogelijkheid ontzegt zich voor het verwerven van een machtiging tot verblijf te beroepen op de specifieke procedure voorzien bij artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet. Het enkel uitgesloten worden van deze procedure op basis van de ontvankelijkheid van de aanvraag houdt niet in dat de betrokkene het grondgebied dient te verlaten. De loutere uitspraak over de ontvankelijkheid van de procedure, wat een rechtmatige toepassing is van de Vreemdelingenwet, kan in geen enkel geval een schending uitmaken van de artikelen 3 en 8 E.V.R.M. waardoor de verwerende partij niet gehouden is zich over deze bepalingen uit te spreken.

Dit onderdeel van het tweede middel is ongegrond.

2.2.2.5. Verzoekende partij werpt in haar verzoekschrift op dat indien zij zou gedwongen worden terug te keren naar Kirgizië – waardoor zij zich richt tegen de tweede bestreden beslissing – dit een onmenselijke en vernederende behandeling zou impliceren welke een schending zou opleveren van artikel 3 E.V.R.M.. Immers is een aangepaste medische behandeling en geschikte medicatie niet voorhanden in Kirgizië.

Op 18 juni 2002 diende verzoekende partij, bij monde van haar ouders, reeds een aanvraag om machtiging tot verblijf in in toepassing van het oude artikel 9 derde lid van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag steunde op hetzelfde epileptische ziektebeeld van verzoekende partij. Uit het administratief dossier en meer in het bijzonder uit het verslag van de medische expert, Dr. G. De Block, van 17 oktober 2003 blijkt dat in drie gespecialiseerde instellingen te Bishkek, waarvan verzoeker beweert afkomstig te zijn, de noodzakelijke behandeling met Dekapine kan worden verkregen. Gezien de mogelijke behandeling van dit ziektebeeld in Kirgizië schendt het door verwerende partij uitgevaardigde bevel om het grondgebied te verlaten artikel 3 E.V.R.M. niet.

Dit onderdeel van het tweede middel is ongegrond.

2.2.2.6. Verzoekende partij voert eveneens de schending aan van artikel 8 E.V.R.M.. Zij stelt dat de permanente aanwezigheid van haar moeder overeenkomstig het medisch attest van Dr. T. De Decker van 20 augustus 2007 vereist is en meent dat er bovendien geen sprake kan zijn van een juist evenwicht tussen het doel van een verwijdering en de ernstige aantasting van het recht op eerbiediging van haar privé- en gezinsleven.

In het door verzoekende partij aangehaalde medisch attest wordt enkel gesteld: *“Zijn moeder is ook in België”*. Dit attest doet geen uitspraak over het al dan niet noodzakelijk zijn van de permanente aanwezigheid van een familielid in het kader van de begeleiding of opvolging van het ziektebeeld van de verzoeker. Bovendien blijkt uit een door verzoekende partij aan de aanvraag om machtiging tot verblijf toegevoegd medisch rapport van het Universitair Ziekenhuis te Gent dat bij medewerking van de patiënt en een correcte inname van medicatie een repatriëring naar zijn land mogelijk is en wordt geen gewag gemaakt van de noodzaak van een permanente aanwezigheid van een derde. Verzoekers bewering mist, wat betreft dit onderdeel, feitelijke grondslag.

Artikel 8 E.V.R.M. omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Met betrekking tot de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid, van het E.V.R.M. dient te worden opgemerkt dat de “inmenging van het openbaar gezag” inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de Vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid, van het E.V.R.M. opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragssluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Hierbij dient echter te worden nagegaan of bij het uitvaardigen van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van de verzoekende partij in het kader van de eerbied voor haar familielevens enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds. In casu toont verzoekende partij wel aan dat zij in België nauwe familiebanden, in

de zin van artikel 8 van het E.V.R.M., heeft doch toont zij niet aan dat er een wanverhouding bestaat tussen haar belangen en de bestreden beslissing (R.v.St., nr. 139.107, 12 januari 2005).

Verzoekende partij steunt de ingeroepen schending van artikel 8 E.V.R.M. louter op de band met haar in België verblijvende moeder waarvan zij ingevolge de tenuitvoerlegging van het bevel zal worden gescheiden.

Uit het administratief dossier blijkt evenwel dat verzoeker en zijn moeder reeds sedert maart 2006 niet meer woonachtig zijn op hetzelfde adres en dat zijn moeder op 4 april 2007 slechts een tijdelijke machtiging tot verblijf ontving, beperkt tot één jaar. Daarentegen blijkt uit dit administratief dossier dat verzoeker tot achttienjarige leeftijd eveneens een gezin vormde met zijn vader die in het voorjaar van 2004 terugkeerde naar Kirgizië, waar ook verzoekers zus en grootvader verblijven. Rekening houdende met het niet meer samenwonen tussen verzoeker en zijn moeder, met de uitermate precaire verblijfstoestand van zijn moeder, en met de bijzonder nauwe familiebanden in Kirgizië kan in redelijkheid niet worden gesteld dat het bevel om het grondgebied te verlaten in disproportionaliteit staat tot het familieleven in België dat steunt op een precaire verblijfsituatie en eveneens op een niet feitelijke samenwoning daar waar een gelijkaardig en zelfs ruimer familiaal leven aanwezig is in het land van herkomst.

De tweede bestreden beslissing schendt derhalve artikel 8 E.V.R.M. niet, het middel is ongegrond.

2.3. De verzoekende partij heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend en acht door:

dhr. J. BIEBAUT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. N. WELLENS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. WELLENS.

J. BIEBAUT.